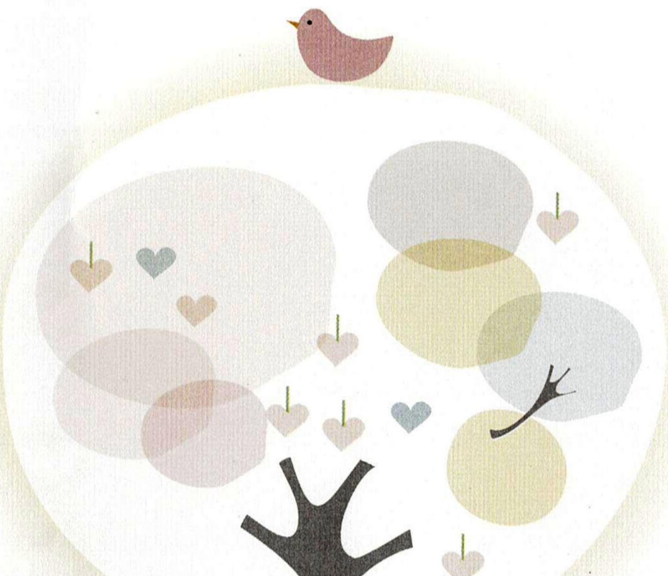
ความรัก พลังแห่งเมตตา

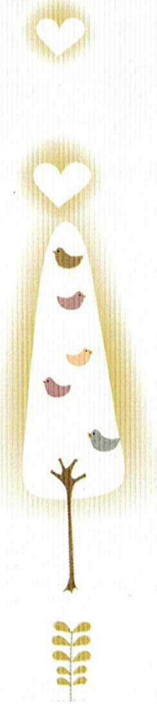
โดย: ปิยโสภณ

ความรัก พลังแห่งเมตตา โดย ปิยโสภณ

ธรรมสภา จัดพิมพ์เผยแพร่

ความรัก พลังแห่งเมตตา

โดย

ปิยโสภณ

คำนำสำนักพิมพ์

หนังสือชุด **ชีวิตคือการลงทุน** นี้ เป็นผลงานของท่าน **พระศรีญาณโสภณ (สุวิทย์ ปิยวิชฺโช)** ซึ่งได้เคยตีพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทานมาแล้วในวาระต่างๆ หลายครั้ง ได้รับความสนใจและมีสาธุชนต้องการอีกเป็นจำนวนมาก

ด้วยภาษาและสำนวนเรียบง่ายที่อ่านแล้วสามารถทำความเข้าใจกับหลักธรรมอันลึกซึ้งได้โดยไม่ยากเย็นเลย ธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม จึงเห็นควรที่จะมีการนำเสนอผลงานชิ้นนี้ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อที่สาธุชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนรุ่นหนุ่มรุ่นสาว จักได้มีโอกาสศึกษาและน้อมนำข้อคิดต่างๆ เหล่านั้นไปใช้ในการดำเนินชีวิตของตน เพื่อความเจริญแพร่หลายแห่งธรรมและความเจริญรุ่งเรืองแห่งปัญญาจักบังเกิดเป็นความสงบสุขแห่งสังคมสืบไป

ธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม ขอกราบขอบพระคุณพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ**พระศรีญาณโสภณ (สุวิทย์ ปิยวิชฺโช)** เป็นอย่างสูง ที่ได้เมตตาอนุญาตและอนุโมทนาไว้วางใจให้ธรรมสภาเป็นผู้จัดพิมพ์เผยแพร่คำสอนอันเป็นประโยชน์ในวาระนี้

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือชุดนี้ จะอำนวยประโยชน์อันอเนกอนันต์แก่สาธุชนทุกท่าน ตามควรแก่การศึกษาและปฏิบัติ

ด้วยความสุจริต หวังดี

ธรรมสภาปรารถนาให้โลกพบกับความสงบสุข

ชีวิตคือการลงทุน

ชีวิตคือการลงทุน ตัวชีวิตคือต้นทุน

สิ่งที่ได้มาหลังจากชีวิตคือกำไรทั้งหมด

การเกิดมาในโลกนี้เหมือนการมาเที่ยวหรือไปเที่ยวต่างประเทศ

เราชื่นชมได้ทุกอย่างที่เห็น แต่เมื่อจะเดินทางกลับ

จะต้องวางทุกอย่างไว้ที่เดิม เพราะนั่นเป็นสมบัติของแผ่นดินนั้น

เก็บเอาเพียงความสุข ความเบิกบานใจ ติดตัวกลับบ้านไปก็พอ

ชีวิตในโลกนี้มีทั้งกำไรที่เป็นสินทรัพย์และกำไรที่เป็นอริยทรัพย์

สินทรัพย์เราทิ้งไว้ให้เป็นสมบัติของโลกต่อไป ให้คนอื่นได้ชื่นชมด้วย

หากเรามีโอกาสกลับมาเที่ยว(เกิดใหม่)อีก เราก็มีโอกาสได้ชื่นชมอีก

อริยทรัพย์ คือบุญ ความสุข ความเบิกบานใจ อิ่มใจ พอใจ

เป็นสมบัติแท้ของเรา ตามเราไปได้ทุกแห่งหน

การลงทุนให้ได้กำไร คือหัดทำความพอใจในสิ่งที่เรามี

ความโชคร้ายของมนุษย์ คือไม่รู้ว่าตนเองโชคดี

ปิยโสภณ

ความรัก
พลังแห่งเมตตา

เพราะรักจึงห่วง เพราะรักจึงหวง เพราะรักจึงจมสู่ห้วงเหวลึก

เพราะรักจึงผูกพัน เพราะรักจึงผูกมัด และขัดแย้ง

เพราะรักจึงโศกเศร้า ห่วงหาอาลัย พิไรรำพันไม่สิ้นสุด

คำว่า รัก คำนี้ ดูจะเป็นคำที่มีอานุภาพยิ่งใหญ่ที่สุด

มิใช่เพียงมนุษย์เท่านั้นที่ใฝ่หา ดิ้นรนไขว่คว้า

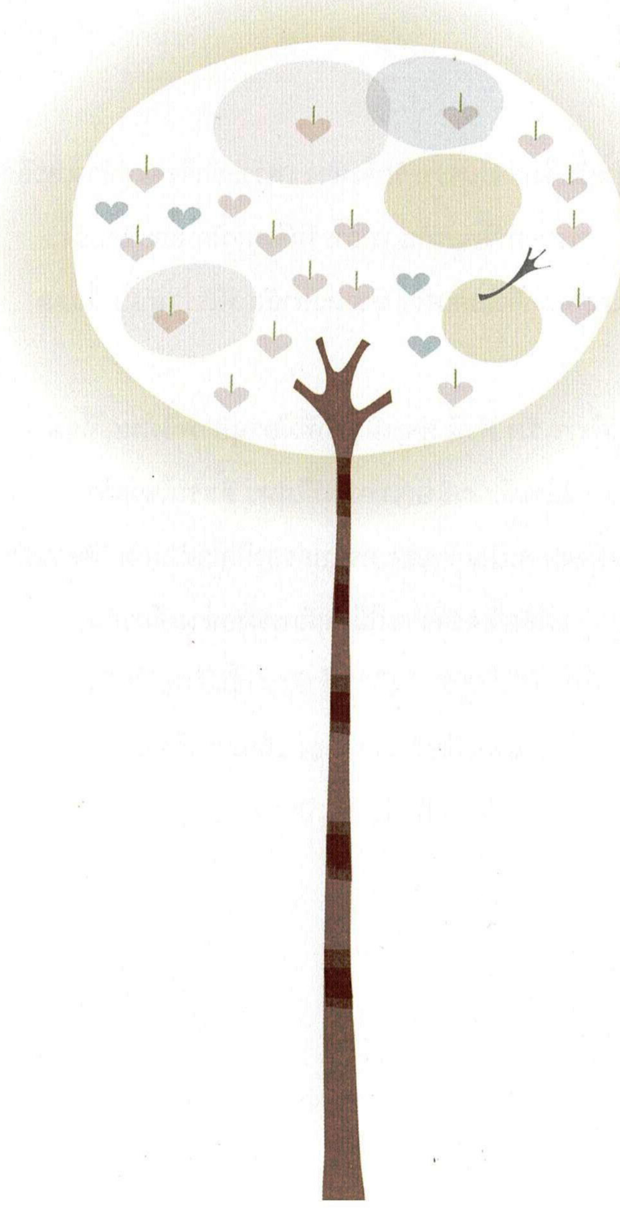
และต้องการเป็นเจ้าของ ครอบครองยึดไว้เป็นสมบัติส่วนตัว

แม้สัตว์เดรัจฉานก็มีพฤติกรรมอย่างเดียวกัน

ทั้งๆ ที่ยังไม่รู้ว่า สิ่งที่ตนกำลังหานั้นคืออะไรกันแน่

ได้ยินเพียงชื่อก็อยากลอง เห็นภาพก็อยากได้

เหมือนเด็กจ้องจะเป็นเจ้าของตุ๊กตา

ความรัก ดูจะเป็นของที่สิ่งมีชีวิตทุกชนิดถวิลหา

บางครั้ง ถึงกับยอมเอาชีวิตเข้าแลก เพื่อให้ได้รักนั้นมา

ประสบการณ์ชีวิตบอกเราได้ตลอดเวลาว่า

เพื่อรัก ไม่ว่ารักจะเป็นสุขหรือทุกข์ มนุษย์มักเอาชีวิตเข้าแลกเสมอ

เพื่อรัก คำว่ากลัวหมดไป

เพื่อรัก ชีวิตไม่มีความหมาย ยอมตายก็ได้

แต่บางครั้งก็สมปรารถนา บางคราก็สูญเปล่า

เหลือเพียงรอยร้าวและบาดแผลในหัวใจให้ประจักษ์

การแย่งชิงพื้นที่ความรัก

จึงรุนแรงมากกว่าการต่อสู้ใดๆ ที่มนุษย์เคยต่อสู้กันในสงคราม

ไม่ว่าในอดีตหรือปัจจุบัน

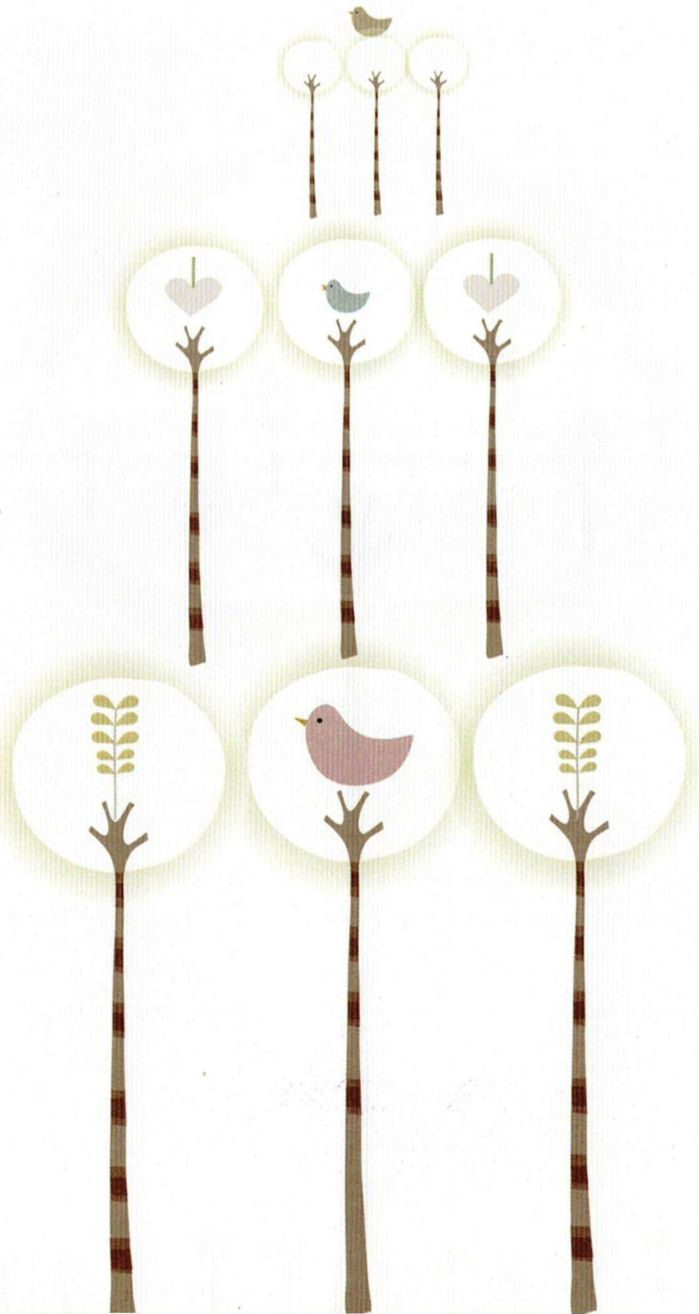
ที่เราพูดถึงสงครามอวกาศในโลกยุคหน้า

ยังล้าหลังกว่าสงครามในหัวใจ

เพราะสงครามที่เกิดจากความรัก เป็นสงครามหัวใจ

และสงครามหัวใจ ก็คือสงครามอวกาศที่แท้จริง

เป็นสนามรบที่มนุษย์คิดค้นและจินตนาการได้ตามปรารถนา

การบาดเจ็บจากศึกสงคราม อาจเยียวยาบาดแผลได้ง่าย

แต่แผลใจที่เกิดจากความผิดหวังในรัก สุดยากจะเยียวยา

สงครามทั่วไปอาจทำได้เพียงแขนขานักรบพิการ

แต่สงครามความรัก ทำให้ใจพิการ

สมรภูมิรบทั่วไป มองเห็นข้าศึกอยู่ตรงข้าม

แต่สงครามรักเป็นสงครามใจ สงครามอารมณ์ สงครามความรู้สึก

ที่มนุษย์จะต้องต่อสู้กับตัวเอง

จะต้องเอาชนะความเกรี้ยวกราดของอารมณ์ภายในใจของตัวเอง

เป็นเรื่องน่าคิดว่า การได้ความรักมา ดูเหมือนจะมีความสุข

แต่ก็ระคนทุกข์ปนเศร้าทุกครั้งไป

ยังไม่ต้องพูดถึง กับการที่ต้องพลัดพรากจากกันไปในภายหลัง

การพลัดพรากจากสิ่งที่เราไม่รักหรือคนที่เราไม่รัก อาจรู้สึกธรรมดา

แต่กับสิ่งที่เราผูกพัน จะปวดร้าวดวงใจยิ่ง

พึงทราบว่า มีสิ่งใดบ้างเล่าที่มนุษย์ได้มาแล้วจะไม่หลุดมือไป

นี่เป็นสัจธรรม

น่าคิดมากว่า มนุษย์เราถูกความรู้สึกของใจ

กล่อมให้หลงกับคำว่ารักมานมนาน กระทั่งถอนตัวไม่ขึ้น

มนุษย์คิดว่าเมื่อมีรักก็จะมีสุข เมื่อมีรักก็สมปรารถนา

เมื่อมีรัก ไม่ว่าจะแอบรักเขาหรือเขาแอบรักเรา

หรือรักกันอย่างตรงไปตรงมา ก็จะทำให้ชีวิตสมบูรณ์

ดูเหมือนจะคิดกันว่า ความรักคืออุปกรณ์สำคัญที่อุดรอยรั่ว

และรอยร้าวทางความรู้สึกของคนและสัตว์ทุกประเภทได้

เมื่อจินตนาการ ก็เริ่มแสวงหา

เส้นทางแรกของคนแต่ละเส้นทางอาจแตกต่างกัน

บางครั้งอาจเปล่าเปลี่ยวแล้วก็อบอุ่น

บางครั้งอบอุ่นแล้วก็อาจเปล่าเปลี่ยวเดียวดาย

กระทั่งเหลือตัวเราเพียงคนเดียว ให้กาลเวลาเยียวยา

เขาคิดว่า การได้รักใคร หรือหากได้เป็นที่รักของใครแล้ว

ชีวิตคงจะมีความสุขมาก เพราะโลกสมมติกันมานานแล้วว่า

ความรักคือสวรรค์ของชีวิต เนื่องจากอารมณ์รักวาบหวิวเบาสบาย

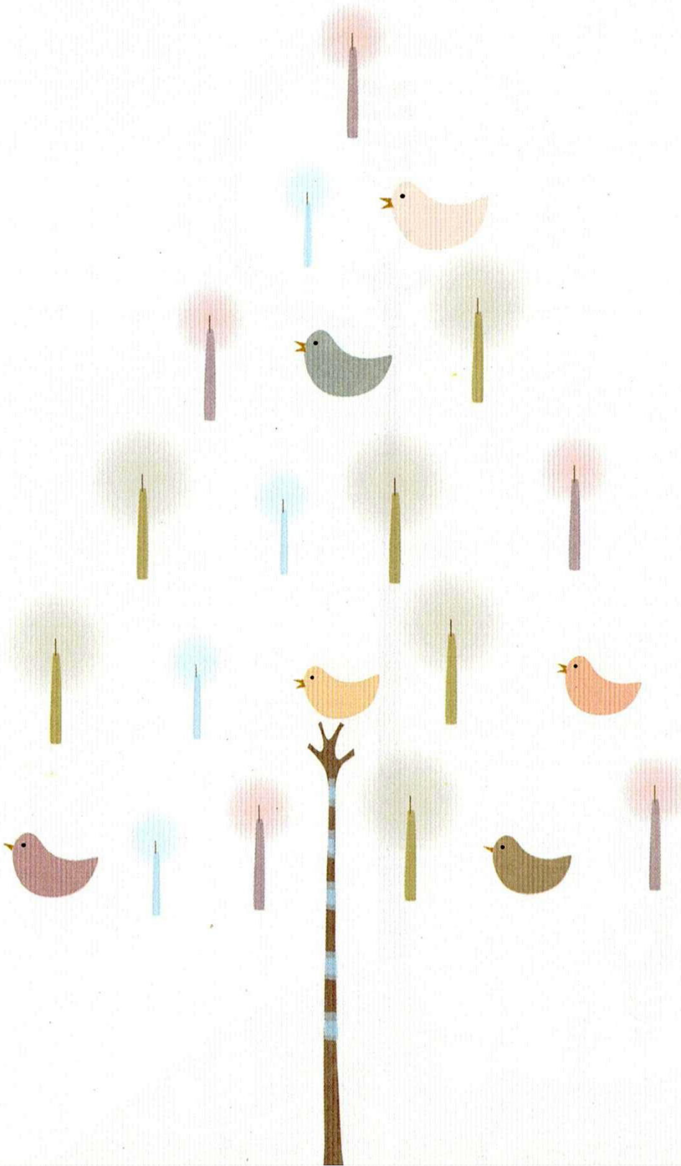
เป็นเหมือนคนปวดหัวได้ยาพารา

ทั้งๆ ที่เป็นอารมณ์ที่อยู่เหนือความเป็นจริงโดยแท้

ปวดหัวธรรมดายังมียาพาราแก้ได้

แต่ปวดหัวใจจะทำกันอย่างไร

นี่คือปัญหาที่เกิดแก่วัยรุ่นในปัจจุบันมากที่สุด

โดยธรรมชาติเราคิดว่า

การที่มีคนมารักเรา และเราได้รักตอบ

หรือการที่เรารักเขา และเขารักเราตอบ

ก็จะทำให้มีความสุขทั้งสองฝ่าย

มีไม่น้อยที่ไม่ได้รับรักตอบกลับมาเลย

และนี่คือปัญหาใหญ่ของมนุษย์ที่ตั้งความหวังแต่ไม่สมหวัง

มีไม่น้อยที่ไม่รักแต่หนีไม่ได้ นี่ก็ยิ่งทุกข์หนัก

มนุษย์ลืมคิดไปว่า ทุกครั้งที่เริ่มรัก หรือเริ่มถูกรัก

นั่นคือการเริ่มผูกมัด

การถูกรัก บางครั้งจึงไม่ต่างจากการถูกรัดจนหายใจไม่ออก

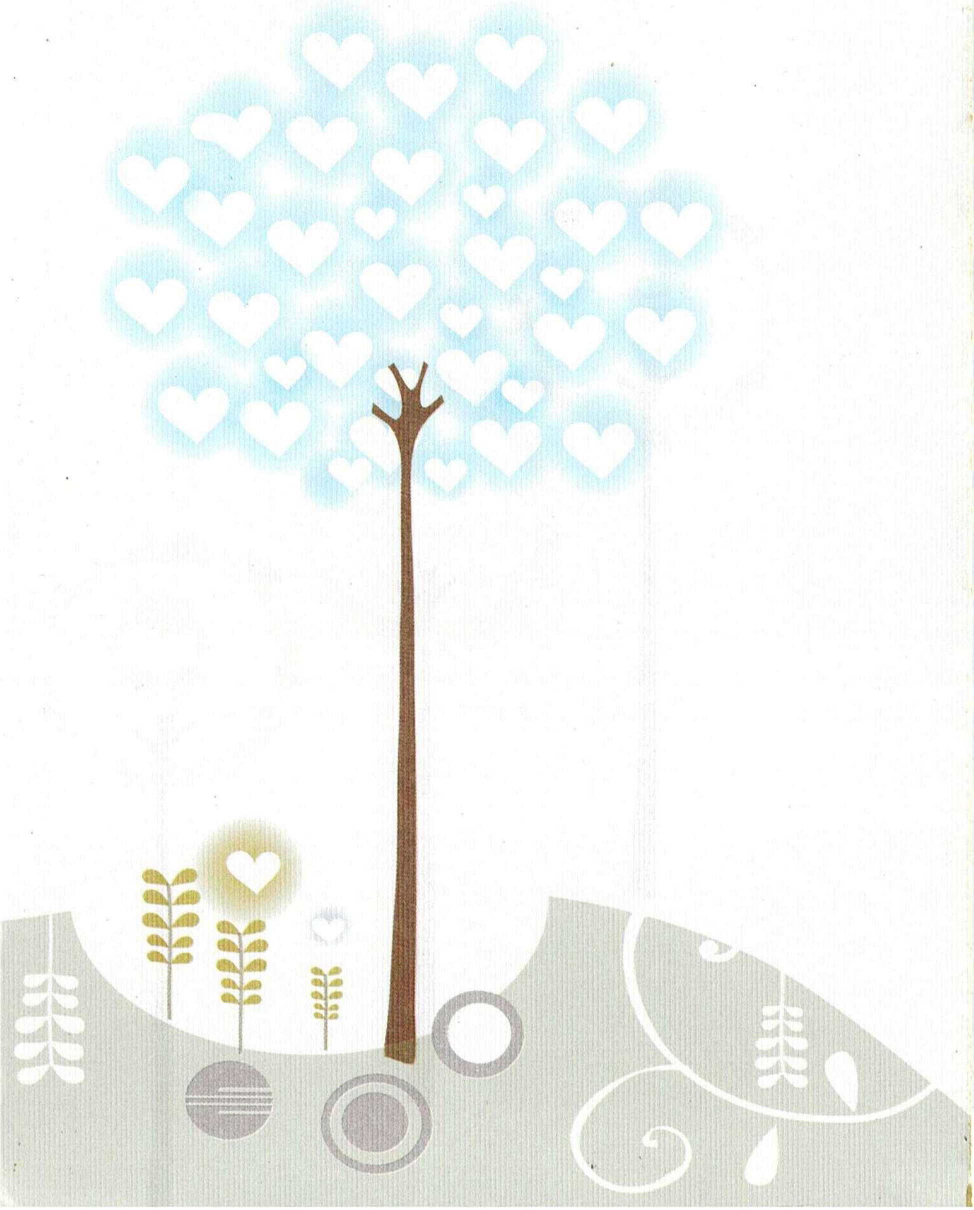
การผูกมัด แตกต่างจากการผูกพันสิ้นเชิง

ความรัก แตกต่างจากความใคร่

เพราะ เ ม ต ต า กั บ ร า ค ะ เป็นอารมณ์คนละอย่าง

มนุษย์แสวงหาความรัก แต่ได้ความใคร่กลับมาแทนทุกครั้ง

เพราะเข้าใจผิดอย่างนี้

ทุกขณะที่ถูกรัก เราจึงถูกรัดทันที

การถูกรักจึงเป็นเสมือนหนึ่งก้าวเท้าเข้าสู่กรงขัง

เป็นกรงขังทางความคิด ที่แปรนามธรรมให้เป็นรูปธรรม

ทำไมจึงพูดเช่นนี้ เพราะความคิดของท่านจะถูกตีกรอบ

ความรู้สึกทางอารมณ์จะถูกมัดเอาไว้ ณ ที่เดียว คนเดียว สิ่งเดียว

สุดท้ายก็มักเป็นความหลง หึงหวง อิจฉา ไม่ไว้ใจ ระแวง สงสัย

ต้องตามติดตลอดเวลา

เมื่อหลง มนุษย์ก็เริ่มมองต่างมุม

จากที่เคยมองตามความเป็นจริง ก็มองตามที่ถูกกำหนด

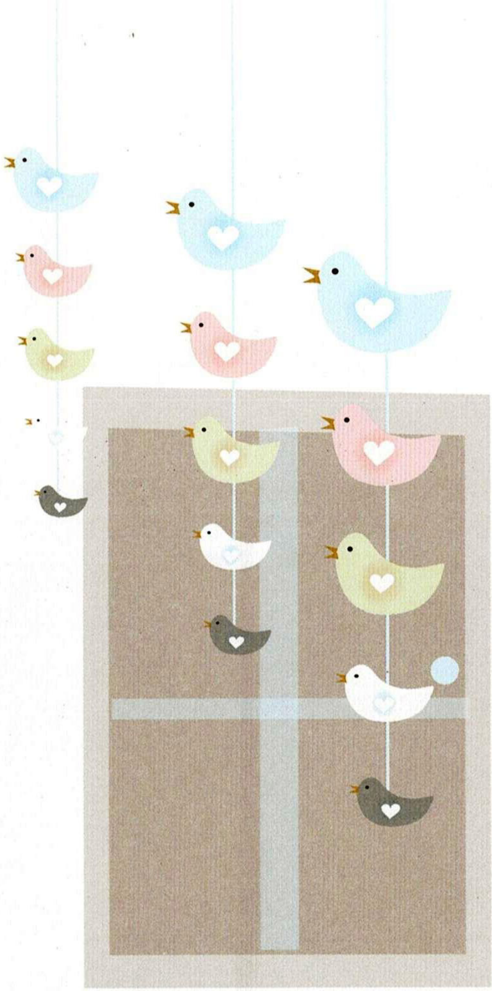
อารมณ์รักที่มนุษย์สร้างขึ้น ได้กำหนดให้มนุษย์อยู่ในกรงขัง

และเริ่มคิดแบบฝืนความรู้สึกเดิมๆ ของตนเอง

และสุดท้าย ทุกคนก็ต้องแสวงหาทางออกจากกรงขังนั้น

บางคนก็พบทาง บางคนก็มืดบอด

บางทีพอจะพบทางออก ก็ต้องเริ่มต้นเดินเข้ากรงขังความคิดใหม่

เพราะมนุษย์ทุกยุคทุกสมัย สัตว์ทุกชนิดทุกประเภท

คิดว่าความรักเป็นสิ่งยิ่งใหญ่

ความรักเป็นสิ่งที่มีพลังมหึมา

ความรักเป็นที่สุดแห่งความปรารถนา

จึงต่างทุ่มเทชีวิตเพื่อแลกกับรัก

บางครั้งสังเวยรักด้วยชีวิตก็มี

ความรัก เป็นเรื่องแปลกประหลาด

ยิ่งมนุษย์แสวงหา ก็ยิ่งห่างไกลออกไป

ยิ่งเรียกร้อง เขายิ่งหมดหวัง

ความรักจึงไม่ต่างอะไรกับนกป่า

ถ้าเราเฝ้าจับ ก็จะบินหนี

แต่ถ้าเราให้อาหารตามธรรมชาติ

กระทั่งคุ้นเคยกันเป็นวิถีชีวิต

เขาก็จะวิ่งมาหาเราเอง

ความรักเป็นเสรีภาพทางความคิด แต่ที่มนุษย์มีความผิด

คือนำเสรีภาพทางความคิด มาเป็นเสรีภาพทางรูปธรรม

ความรักเป็นเรื่องของนามธรรมที่ไม่มีรูปลักษณ์

อยู่ในจินตนาการของปัจเจกชน

แต่มนุษย์มีความผิด ที่พยายามนำนามธรรม

มาปั้นแต่งให้เป็นรูปธรรม

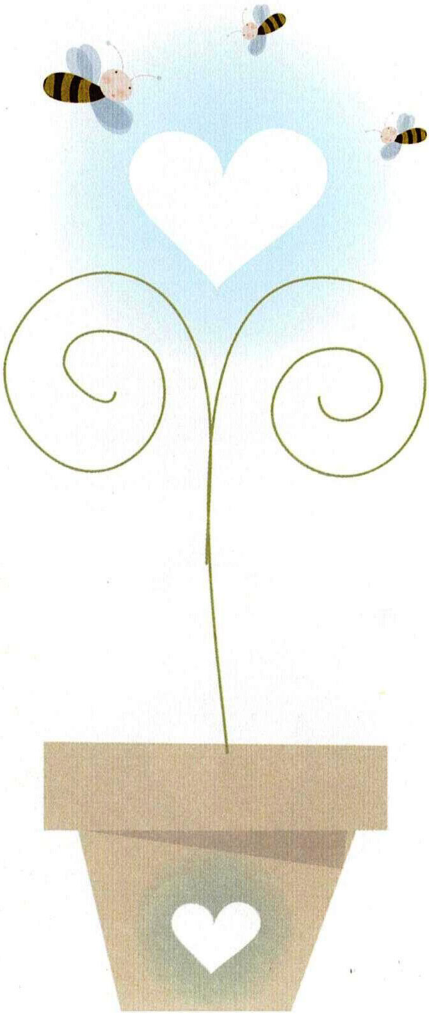
เมื่อเกิดรูป ก็เกิดความขัดแย้งและแย่งชิง

ความรักที่เปลี่ยนเป็นความใคร่

จึงทำให้นามธรรม เปลี่ยนเป็นรูปธรรม

ในที่สุดก็เข้ากฎแห่งไตรลักษณ์ คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

ความงามที่เป็นความคิด

หากเป็นเพียงจินตนาการ ก็ไม่มีใครจะตำหนิใคร

แต่ที่เกิดความขัดแย้งว่างามหรือไม่งาม

ก็เพราะสัตว์โลกนำจินตนาการอันงดงามนั้นมาปั้นเป็นตัวตน

เมื่อมนุษย์มีความชอบความชังแตกต่างกัน

ความงามของคนหนึ่งจึงมิใช่ความงามของอีกคน

ถ้าเป็นเพียงจินตนาการ ความงามจะเป็นของสากล

ไม่ต้องรอคำอธิบายด้วยวาจา กิริยา ท่าทาง รูปลักษณ์ใดๆ

ความรัก มิใช่วัตถุสิ่งของ

แต่ความรักเป็นอารมณ์ของใจ

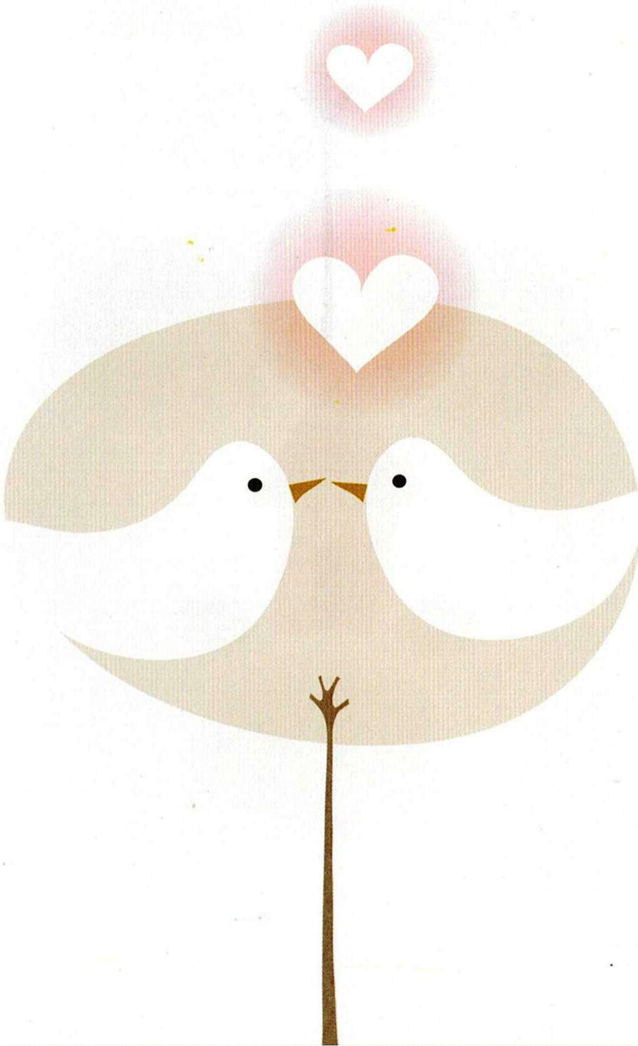
ความรัก มิใช่สิ่งสัมผัสด้วยมือ แต่ใช้ใจสัมผัสรัก

ความละเอียดของรัก

ต้องรอคอยจิตใจที่ละเอียดมารับสัมผัส

ภาษา กิริยาของมนุษย์ อาจเป็นสิ่งหยาบกระด้างเกินไป

ที่จะบรรยายหรือขยายความหมายของคำว่ารักนั้น

ความรัก เป็นสิ่งที่ไม่มีคำบรรยาย

แต่มนุษย์ก็พากเพียรพยายามหาภาษามาบรรยายจินตนาการนั้นให้ได้

เนื่องจากความสามารถทางภาษาไม่พอ หรือไม่มีภาษาใดในโลก

จะบรรยายความหมายแห่งรักที่เป็นอารมณ์ของใจได้

ความผิดพลาดจึงเกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า

และเป็นความผิดพลาดที่สร้างภพชาติตลอดเวลา

จากชีวิตสู่ชีวิต จากอดีตสู่ปัจจุบัน จากปัจจุบันสู่อนาคต

แล้วก็หมุนกลับมาเป็นสังสารวัฏแห่งวงจรกิเลส กรรม วิบาก

ซึ่งมีราคะ โลภะ โทสะ โมหะ เป็นตัวเพาะเชื้อ

ทำไมหรือจึงผิดพลาด

ก็เพราะมีคนจำนวนไม่น้อย

พยายามจะดำเนินชีวิตตามที่กำหนดกันขึ้นมาด้วยภาษา

ในที่สุดก็ล้มเหลวและเกิดความขัดแย้งในตัวเอง

ความไม่สมหวังจึงเกิดขึ้น

เขาอาจลืมไปว่า ความรัก เป็นภาษาใจ

เป็นเรื่องของจินตนาการ มิใช่เรื่องที่นำมาสู่โลกแห่งความจริง

ที่เราเห็นว่ารักอมตะ ล้วนแต่เป็นรักร้าว รักไม่สมหวังทั้งสิ้น

ถามว่ารักไม่สมหวังคืออะไร

คำตอบคือ รักที่หวังผลในการครอบครอง

รักที่หวังผลในการผูกมัด แสดงความเป็นเจ้าของ

เป็นรักที่แสดงออกมาเป็นความใคร่

เป็นกาม เป็นราคะ

หรือเป็นรักที่มีราคะเป็นเชื้อนั่นเอง

น่าคิดว่า เมื่อมนุษย์นำจินตนาการมาเป็นความจริง

มนุษย์เราจึงไม่เคยสมหวังในอารมณ์รัก

เพราะทุกครั้งที่แสวงหาความรัก กลับไปพบแต่ความใคร่

เพราะเขาคิดว่า ความใคร่คือสัญลักษณ์ของความรัก

ความใคร่คือตัวตนอันแท้จริงของความรัก

ซึ่งความจริงมิใช่

ความใคร่ต่างหาก คือบ่วงชีวิต

ความใคร่ต่างหาก คือบ่วงผูกรัดมัดมือผูกศอกมนุษย์ไว้

เมื่อมนุษย์คิดว่า

ความรักกับความใคร่เป็นสิ่งเดียวกัน เป็นอันเดียวกันเสียแล้ว

ปัญหาในการแสวงหาจึงเกิดตามมาไม่สิ้นสุด

ปัญญาที่จะตามแก้ปัญหาจึงมืดมิด

เพราะยิ่งแก้ปัญหา ก็ยิ่งเกิดปัญหา

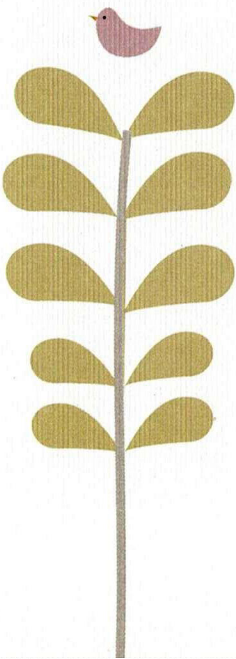
เพราะมนุษย์ใช้ปัญหามาแก้ปัญหา

เพียงแต่คิดว่าตนเองใช้ปัญญา ซึ่งความจริงไม่ใช่

การพยายามแก้ปัญหา

จึงเป็นการสร้างปัญหาใหม่ตามมาทุกครั้งไป

ในความเป็นจริง

ความรักเกิดที่ใจ แต่ความใคร่เกิดที่กาย

ความรักเป็นอารมณ์ของใจ ความใคร่เป็นอารมณ์ของกาย

กาย วาจา มีระบบ ระเบียบ กฎเกณฑ์

บังคับด้วยคนอื่น หรือสังคม

แต่ใจล้วนๆ มีเสรีภาพทางความคิด ตนต้องดูแลตนเอง

ถูกผิดดีชั่ว ตนเองต้องเป็นผู้วินิจฉัย

ไม่ต้องรอคอยให้ใครฟ้องร้อง พิพากษา ตัดสิน ลงโทษ

ถ้าจะติดคุก ก็ติดคุกที่ความคิดของตน

ซึ่งจะต้องหาทางออกด้วยสติปัญญา คือวิธีคิดที่แยบคาย

คุกความคิด กักขังเราได้แม้จะอยู่ในคฤหาสน์หลังงาม

แต่คุกทางกาย มีเรือนจำจริงให้นอน

เรือนจำเรือนใจอาจเป็นเคหสถานอันตระการตา

ที่คนบางพวกคิดว่าเป็นสวรรค์

ขณะที่ผู้อยู่กลับคิดว่าเป็นนรกอันโหดร้าย

สิ่งเหล่านี้ ล้วนแต่เป็นอารมณ์ของใจและวิธีคิดทั้งสิ้น

ความจริง ศีลธรรมของใจก็ไม่ต่างจากศีลธรรมของกาย

ศีลธรรมของความคิด ก็มีเหมือนศีลธรรมของกาย ไม่มีอะไรต่างกัน

เพียงแต่เมื่อคิดอย่างเดียว ไม่ได้กระทำผิด ก็เป็นความผิดเฉพาะตัวไป

ซึ่งเป็นความผิดที่ละเอียดกว่า กรุ่นทุกข์มากกว่า

แต่เมื่อใดลงมือทำ พูดออกมา ปัญหาทางสังคมก็จะเกิดขึ้น

ถูกหรือผิด กลับอยู่ที่การตัดสินของคนอื่นเป็นหลัก

มิใช่ที่ตัวเราคนเดียว

โลกแห่งความคิด

เราเป็นใหญ่ที่สุด เราสามารถเป็นนาย

หรือเลือกเป็นทาสในตัวเราเองได้ในทุกขณะความคิด

ความรัก เป็นโลกแห่งความคิด

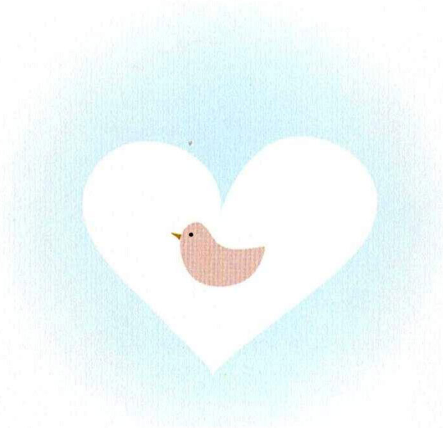
ถ้าไม่ต้องการถูกผิดออกมาข้างนอก เราอาจคิดไว้เพียงในใจ

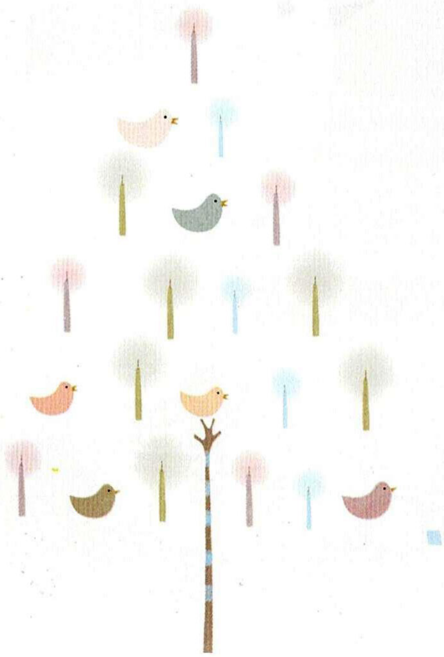
ความรัก เป็นโลกแห่งจินตนาการ

หากปรารถนาแรงดลบันดาล

อย่าดึงจินตนาการมาสู่ความจริง

ความรักเปรียบเสมือนปลากับน้ำ

คนไม่น้อยที่รักปลาด้วยวิธีนำปลาขึ้นจากน้ำ

คนไม่น้อยต้องการความสุขในจินตนาการ

แต่พยายามทำจินตนาการของตนให้เกิดขึ้นในโลกแห่งความจริง

สุดท้าย สิ่งที่ปรากฏ จึงหนีไม่พ้นกฎแห่งอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

เพื่อมิให้ความรักเป็นความทุกข์

จึงควรทำความหมายแห่งรักให้ปรากฏชัดว่า

เราต้องการรักแบบ เมตตา หรือว่ารักแบบ ราคะ

เราต้องการ รักบริสุทธิ์ หรือว่า รักคือราคะ

เราต้องการรักแบบไหนต้องทำความเข้าใจให้ชัดเจน

มิฉะนั้นจะก้าวพลาดไม่สิ้นสุด

ความรักเป็นสิ่งที่ดี เป็นกำลังใจ เป็นทิพยโอสถเสมอ

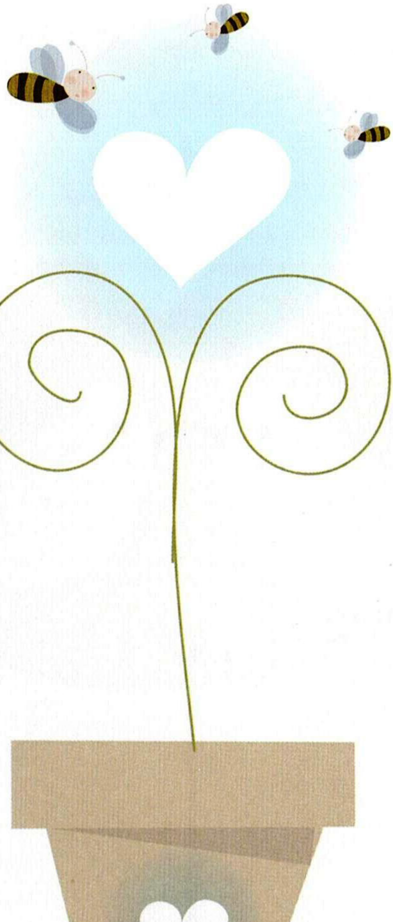
แต่ที่มนุษย์เราต้องประสบมรสุมแห่งรักตลอดเวลา

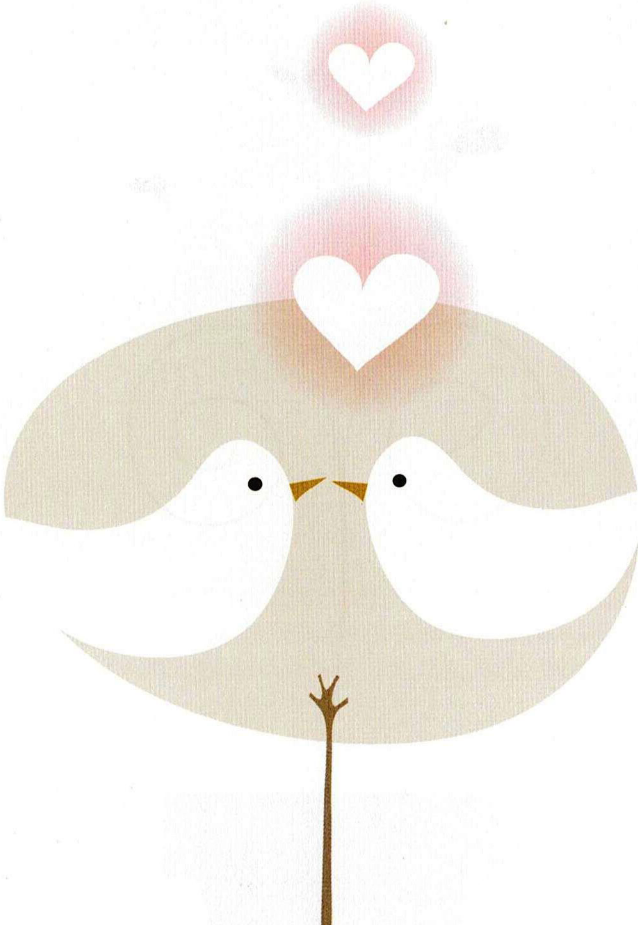
ก็เนื่องจากสิ่งที่พบนั้นมิใช่รัก หากแต่เป็นความใคร่

เป็นความเห็นแก่ตัว เป็นความต้องการยึดครอง

มิใช่ความรักที่เกิดจากความเมตตา

รักบริสุทธิ์จึงไม่เคยเกิดขึ้นจากราคะ

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า

ราคะ โทสะ โมหะ เป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทุกชนิด

แต่เรากลับแปลคำว่า ราคะ เป็น ความรัก

จะเป็นรักได้อย่างไรกัน ในเมื่อมิใช่ความรัก

แต่เป็นความกำหนัด ความใคร่ต่างหาก

ราคะ มิใช่ความรัก แต่กลับแปลว่า รัก โลภ โกรธ หลง

หรือบางทีก็บอกว่า โลภ โมห์ โทสัน

เพราะนิยามความหมายผิด เราจึงคิดผิดและเดินทางผิด

ราคะที่เรามักแปลว่าความรัก

แท้จริงคือ ความกำหนัด ความยินดี

หรือแปลเป็นภาษาโลกให้เข้าใจง่ายก็คือ ความใคร่ นั่นเอง

เมื่อแปลผิด จะเข้าใจกันผิด

และนิยามความหมายของคำว่ารักผิดไป

ความรักเป็นสิ่งที่ดี ความรักมีอานุภาพในทางบวก

แต่ที่เราเข้าใจกัน ศัพท์ดั้งเดิมล้วนมิใช่ความรัก

หากแต่เป็นเรื่องของกิเลส ตัณหา ราคะ กาม

ความหมายของเมตตา อันเป็นความรักแท้ รักบริสุทธิ์จึงถูกลืม

และนำความรักไปนิยามความใคร่แทน

สุดท้าย มนุษย์เราก็กล่าวตู่ว่าความรักเป็นทุกข์

ความรักเป็นความร้าย ความรักเป็นต้นเหตุแห่งทุกข์

ทั้งๆ ที่ความจริง สิ่งที่เขาพูดว่าความรักนั้น

ล้วนนิยามจากพฤติกรรมของความใคร่ทั้งสิ้น

จึงถึงเวลาที่เราจะหันมาสร้างความรักแท้

รักบริสุทธิ์ รักที่ปราศจากอารมณ์รุนแรง รักที่ไม่มีเงื่อนไข

เป็นรักที่พร้อมจะให้อภัย และให้ดวงใจอบอุ่น

เป็นรักที่ไม่มีการจ้องจับผิด ระแวงสงสัยอีกต่อไป

เป็นรักที่ปราศจากราคะ

เมตตาจึงเป็นรักที่สร้างสันติสุข

มิใช่เฉพาะภายในบ้าน ภายในครอบครัว ที่ทำงานของเราเท่านั้น

หากแต่สามารถสร้างสันติสุขแม้แต่โลกทั้งโลก

นั่นคือความรักที่เกิดจากพลังแห่งเมตตา

ซึ่งแตกต่างสิ้นเชิงจากรักที่เราทุ่มเทชีวิตให้มาตลอด

ฉะนั้น รักใดที่ยืนอยู่บนพื้นฐานแห่งราคะ

รักนั้นจะพบแต่อุปสรรคปัญหาและเรื่องร้อนใจไม่สิ้นสุด

แต่รักใดที่ยืนอยู่บนพื้นฐานแห่งเมตตา

รักนั้นจะพบแต่ความอบอุ่นและความเข้าใจ

ด้วยเหตุนี้

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรับรองไว้เป็นคำพระที่สำคัญยิ่งว่า

โลโกปัตถัมภิกา เมตตา...เมตตาธรรมค้ำจุนโลก

คำว่า โลก ก็หมายถึงชีวิตนั่นเอง

ทุกชีวิตต้องการความรัก เป็นรักแท้ รักบริสุทธิ์

รักที่ปราศจากเงื่อนไข รักที่มีหัวใจครอง

พลังแห่งเมตตาคือความรัก

แต่พลังแห่งอารมณ์ คือสัญลักษณ์แห่งความใคร่

เมตตาคือหลักธรรม ค้ำจุนโลกที่โศกเศร้า
เปลี่ยนหนักให้เป็นเบา เราและเขาคือเพื่อนกัน
เมตตาคือรักแท้ ที่ไม่แปรพลิกเปลี่ยนผัน
ให้รักยืนนานวัน เป็นไออุ่นละมุนละไม
เมตตาค้ำจุนโลก เปลี่ยนทุกข์โศกให้สดใส
เสริมสุขในดวงใจ เปลี่ยนจากร้ายให้เป็นดี

ISBN
974-453-736-1

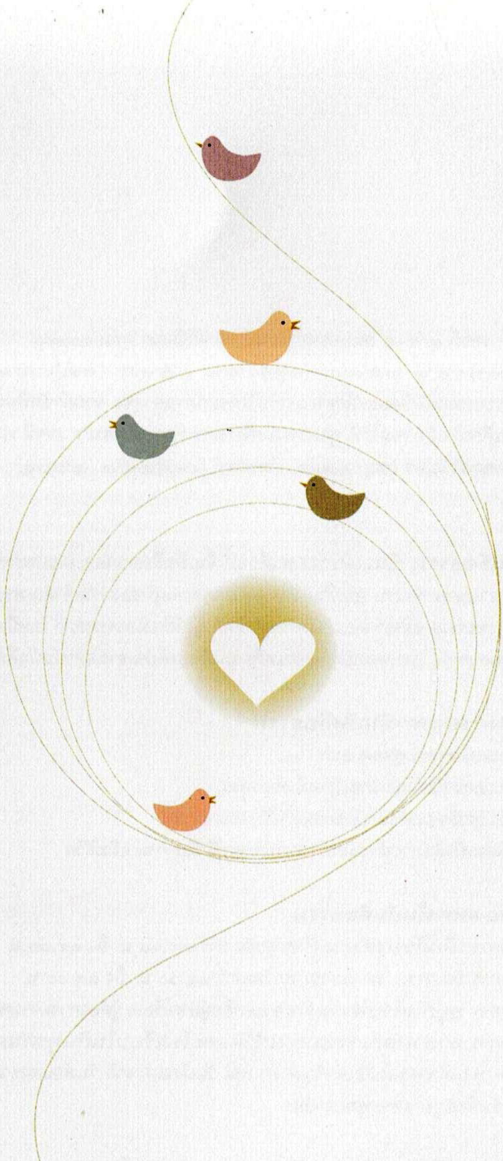
หนังสือชุด ชีวิตคือการลงทุน
เรื่อง ความรัก พลังแห่งเมตตา

ผู้เขียน
ปิยโสภณ

ภาพประกอบ
พัดชา ศุภนิมิตร

ออกแบบและจัดรูปเล่ม
Crayon Design Team
ในความควบคุมของ โชติวัฒน์ ปุณโณปถัมภ์

จัดพิมพ์
ธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม
๑/๔-๕ ถนนบรมราชชนนี เขตทวีวัฒนา กทม. ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ (๐๒) ๔๔๑-๑๕๓๕, ๔๔๑-๑๕๘๘, ๔๔๑-๑๖๐๔
โทรสาร (๐๒) ๔๔๑-๑๙๑๗

ธรรมสภา เลขที่ ๑/๔-๕ ถนนบรมราชชนนี เขตทวีวัฒนา กทม.๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ (๐๒)๔๔๑ ๑๕๘๘ (๐๒)๔๔๑ ๑๕๓๕ (๐๒)๔๔๑ ๑๙๑๗
ธรรมสภาได้รวบรวมหนังสือและสื่อธรรมะไว้บริการแก่ท่านสาธุชน จากสำนักพิมพ์และสำนักปฏิบัติธรรมทั่วประเทศ ท่านที่สนใจเลือกชมได้ที่ **ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา** เลขที่ ๒-๖ ริมถนนบรมราชชนนี ก.ม.ที่ ๑๖ เขตทวีวัฒนา กทม. ๑๐๑๗๐ โทรศัพท์ (๐๒)๔๔๑ ๑๖๐๔

สถาบันบันลือธรรม เป็นองค์กรเอกชนที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อสืบทอดและเผยแพร่พระพุทธศาสนาให้ดำรงอยู่อย่างมั่นคงตราบนานเท่านาน อันเป็นการสานต่อเจตนารมณ์ของท่านเจ้าคุณพระสุธรรมเมธี ป.ธ.๘ (นายบรรลือ สุขธรรม) อดีตเจ้าคณะจังหวัดอุตรดิตถ์ ผู้ให้กำเนิดธรรมสภา โดยมีพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณพระธรรมมังคลาจารย์ (หลวงพ่อปัญญานันทภิกขุ) เป็นองค์ประธานสถาบันบันลือธรรม

วัตถุประสงค์ของสถาบันบันลือธรรม

๑. เพื่อเผยแพร่พระพุทธศาสนา
๒. เพื่อปลุกสำนึกในการกระทำหน้าที่ของคน
๓. เพื่อปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมแก่เด็กและเยาวชน
๔. เพื่อส่งเสริมในการนำหลักธรรมมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต

กิจกรรมของสถาบันบันลือธรรม

๐ โครงการ เด็กดีของสังคม เรียนทุกวันเสาร์ ๐๘.๐๐ น. ถึง ๑๔.๐๐ น.
๐ โครงการ พบพระ พบธรรม ทุกวันเสาร์ ๑๕.๐๐ น. ถึง ๑๗.๐๐ น.
๐ โครงการ อยู่กันด้วยความรัก ช่วยเหลือผู้ยากไร้และผู้ต้องการความช่วยเหลือ
๐ โครงการ อาสาพัฒนาชนบท แก่วัดและโรงเรียนในถิ่นทุรกันดาร
๐ โครงการจัดกิจกรรมในวันสำคัญต่างๆ เช่น วันเด็กแห่งชาติ วันพ่อแห่งชาติ วันแม่แห่งชาติ และวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา

สถาบันบันลือธรรม ได้รับการสนับสนุนจากธรรมสภาและศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา ท่านที่เข้าร่วมโครงการต่างๆ ดังกล่าว ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น สนใจติดต่อสอบถามได้ที่ สถาบันบันลือธรรม ๑/๔-๕ ถนนบรมราชชนนี เขตทวีวัฒนา กทม.๑๐๑๗๐ โทร. (๐๒)๔๔๑ ๑๕๘๘ (๐๒)๔๔๑ ๑๕๓๕ (๐๒)๔๔๑ ๑๙๑๗

ท่านที่เห็นคุณค่าหนังสือเล่มนี้ประสงค์จัดพิมพ์เป็นธรรมบรรณาการ โปรดติดต่อธรรมสภา
โทรศัพท์ (๐๒) ๔๔๑ ๑๕๘๘ (๐๒) ๔๔๑ ๑๕๓๕ (๐๒) ๔๔๑ ๑๙๑๗

ความรัก พลังแห่งเมตตา โดย ปิยโสภณ

ธรรมสภา จัดพิมพ์เผยแพร่

Gift Book : โครงการหนังสือคือของขวัญ

กราบขอบพระคุณที่สนับสนุนบรรณาการแห่งปัญญาในราคาเล่มละ ๓๐.- บาท

9 789747 319040